

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/110/2022
Identifikačné číslo spisu:	7220205661
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7220205661.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne V. G., narodenej XX. G. XXXX, F., C. č. XX, zastúpenej Advokátska kancelária Juristi s.r.o., Košice, Krivá 3, IČO: 51 941 244, proti žalovanému Mestu Košice, Košice, Trieda SNP 48/A, o nahradenie prejavu vôle, vedenom pôvodne na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 10C/35/2020 (aktuálne vedenom na Mestskom súde Košice), o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. októbra 2021 sp. zn. 2Co/143/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II ako súd prvej inštancie rozsudkom z 29. júna 2021 č. k. 10C/35/2020-83 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala nahradenia prejavu vôle žalovaného tak, že je povinný uzavrieť s ňou zmluvu o prevode vlastníctva k priestoru, ktorý je vedený na LV č. XXXXX ako č. XX - X vo výmere 57,53 m² v dome č. XXX na parcele č. XXX, katastrálne územie R. H. a o prevode spoluvlastníckeho podielu k spoločným priestorom v dome a pozemku, na ktorom dom stojí, v podiele 771/10000 za odplatu 3.000 eur.

2. Poukázal na to, že medzi stranami bola spornou existencia nájomného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným a tiež okolnosť, či žalobkyňa žalovaného o prevod bytu relevantne požiadala. Sporným medzi nimi bolo aj to, či predmetný priestor je bytom alebo nebytovým priestorom.

3. Žalobkyňa napriek rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o vypratani predmetného nebytového priestoru mala za to, že nájomný pomer naďalej trvá. Vzhľadom na existenciu právoplatného a vykonateľného exekučného titulu o vypratani nehnuteľnosti - rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 13C/208/2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 14. októbra 2015 sp. zn. 11Co/705/2014 - bolo preto na žalobkyni preukázať jej tvrdenie o tom, že došlo k obnoveniu nájomného vzťahu spornej nehnuteľnosti. Uvedené žalobkyňa odvodzovala z takého správania žalovaného, že po skončení nájmu nebytového priestoru jej zasielal výzvy na úhradu nájomného za užívanie bytu. Táto okolnosť je podľa

súdu prvej inštancie odrazom skutočnosti, že žalobkyňa užívala priestor bez právneho titulu, čo bez ďalšieho zakladá nárok žalovaného na plnenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Ani skutočnosť, že žalovaný tento priestor vo výzvach označoval za byt, nie je pre posúdenie vzniku konkludentného nájmu podstatná. Na strane žalovaného od počiatku absentovala vôľa žalovaného po skončení nájmu 30. apríla 2003 pokračovať v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou a uzavrieť s ňou zmluvu o nájme predmetného priestoru a už vôbec nie ako bytu v súlade s § 685 Občianskeho zákonníka, keď dovtedy žalobkyňa priestor užívala ako nebytový priestor. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyni sa nepodarilo preukázať existenciu a trvanie nájomného vzťahu k spornej nehnuteľnosti ako jedného zo základných predpokladov podľa § 16 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov na to, aby sa mohla domáhať prevodu vlastníckeho práva k nej.

4. Rovnako sa jej nepodarilo preukázať ani to, že predmetný priestor je bytom. Súd pri posúdení tejto otázky vychádzal predovšetkým zo skutkových zistení a záverov Krajského súdu v Košiciach v rozsudku zo 14. októbra 2015 sp. zn. 11Co/705/2014. V súvislosti s nimi uviedol, že žalobkyňa na preukázanie ňou uplatneného nároku, pokiaľ ide o povahu priestoru, vychádzala len z tých istých okolností prípadu a neponúkla v tomto spore súdu iné dôkazy, ktoré by boli spôsobilé odkloniť sa od záveru, ktorý vyplynul z konania o vypratanie sporného priestoru. Nemožno od súdu očakávať, že ten istý zistený skutkový stav ohľadne sporného priestoru v konaní o vypratanie nebytového priestoru, ktorý nebol doplnený inými skutočnosťami či dôkazmi, posúdi inak a dospeje k iným záverom.

5. Krajský súd v Bratislave podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozsudkom z 21. októbra 2021 sp. zn. 2Co/143/2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie v tomto spore bola rozhodujúcou skutočnosť, či existovala medzi žalobkyňou a žalovaným nájomná zmluva uzavretá na dobu neurčitú, predmetom ktorej bolo užívanie predmetného priestoru ako bytu.

6. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že takáto zmluva uzavretá nebola. Žalobkyňa preukazovala uzavretie nájomnej zmluvy k predmetnému priestoru ako k bytu tým, že jej žalobca posielal mesačné výkazy ako výzvy na platenie poplatkov za tento byt. Žalovaný na druhej strane poprel svoju vôľu uzavrieť so žalobkyňou takúto zmluvu a preukazoval to výpoveďou z nájmu tohto priestoru ako nebytového priestoru, ktorý žalobkyňa užívala na základe platne písomne uzavretej nájomnej zmluvy, právoplatným rozhodnutím o povinnosti žalobkyne priestor vypratať ako aj na základe tohto titulu exekučným konaním.

7. Za situácie, keď už v roku 2003 po doručení výpovede z nájmu nebytového priestoru bola žalobkyňa vyzývaná na jeho vypratanie, keď sa viedli spory o vypratanie žalobkyne z predmetného priestoru, následne exekučné konanie, dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru, že nebolo vôľou žalovaného ako prenajímateľa uzavrieť so žalobkyňou ako nájomníčkou konkludentne novú nájomnú zmluvu na predmetný priestor ako byt. Priestor je naďalej vedený ako nebytový aj na liste vlastníctva, pričom sa tak udialo pred uzavretím nájomnej zmluvy ešte s predchádzajúcimi nájomníkmi za súhlasu podľa § 1 písm. b) zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Len samotné zasielanie výziev na platenie poplatkov za priestor a označením ich ako mesačných výkazov vzhľadom na všetky okolnosti prípadu nemohli u žalobkyne objektívne vyvolať presvedčenie, že bola uzavretá nová nájomná zmluva už o nájme priestoru ako bytu.

8. Poukázal na to, že na realizáciu práva podľa § 1 ods. 1, § 16 ods. 1 v súvislosti s § 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov je nevyhnutná existencia nájomného vzťahu založeného nájomnou zmluvou, keď nájomcom musí byť fyzická osoba a nájom musí byť dohodnutý na neurčitý čas. Nájomný vzťah musí trvať ku dňu podania žiadosti nájomcu a zároveň ku dňu uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Žalobkyňa existenciu takéhoto nájomného vzťahu nepreukázala. Za tejto situácie bola irelevantná námietka, že súd prvej inštancie nevykonával navrhované dokazovanie na preukázanie, že podala žiadosť o odkúpenie priestoru ako bytu.

9. Odvolací súd tiež poukázal na to, že za stavu, keď bola v predchádzajúcom konaní právoplatne vyriešená právna vec týkajúca sa rovnakej nehnuteľnosti s rovnakou právnou otázkou, musel aj odvolací súd na uvedené prihliadnuť. Iné rozhodnutie by viedlo k porušeniu princípu právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR čo je jeden z princíпов právneho štátu.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa a žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil príslušnému súdu na ďalšie konanie. Vývodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku tvrdila, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej námietkami, preto sú jeho závery (ako aj závery súdu prvej inštancie) nepreskúmateľné a z toho dôvodu aj predčasné, nezákonné a svojvoľné.

11. Žalobkyňa uplatnila aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku poukazujúc na to, že odvolací súd odôvodnil svoj príklon k záveru prvoinštančného súdu o tom že predmetný priestor je nebytový priestor tým, že uviedol, že musel rešpektovať záver Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/208/2003. Takýto právny záver odvolacieho súdu je však v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že záver súdu o predbežnej právnej otázke v inom súdnom konaní, ktorý nie je poňatý do výroku súdneho rozhodnutia, nie je pre súdy v inom súdnom konaní právne záväzný.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku), bez nariadenia pojednávania (§ 443 Civilného sporového poriadku) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné.

13. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

14. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Nesprávnym procesným postupom je taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

16. K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/105/06 a III.ÚS/330/2013 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018 a 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo

argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.). Z práva na spravodlivý súdny proces však pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/252/04, I.ÚS/50/04 a II.ÚS/251/03).

17. K prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je potrebné uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/8/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/73/2017).

20. Vývodzujúc prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku žalobkyňa namietala nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a z toho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.

21. Vo vzťahu k naplneniu práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia dovolací súd posúdil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že tak dovolací súd, ako aj súd prvej inštancie, sa vysporiadali s právne relevantnou argumentáciou žalobkyne adekvátnym a preskúmateľným spôsobom. Odôvodnenie rozhodnutí oboch súdov nižšej inštancie obsahuje dostatočne zrozumiteľné vysvetlenie posúdenia uplatneného žalobného nároku, a to vo vzťahu k skúmaniu, či medzi stranami existoval nájomný vzťah založený nájomnou zmluvou, dohodnutý na neurčitý čas, či došlo k podaniu žiadosti nájomcu o odkúpenie bytu a v súvislosti s vyvstalými spornými otázkami aj k skúmaniu, či predmetný priestor je bytom. Sudy oboch nižších inštancií sa dostatočne argumentačne venovali tvrdeniam žalobkyne ohľadne zasielania jej mesačných výkazov žalovaným, ako aj označením v nich predmetného priestoru ako bytu, tieto tvrdenia riadne vyhodnotili v spojení so všetkými ostatnými skutočnosťami preukázanými v konaní a následne zrozumiteľne a logickými úvahami odôvodnili svoj záver o neexistencii nájomného vzťahu medzi sporovými stranami. Z dôvodu, že nebolo preukázané uzatvorenie nájomnej zmluvy, sudy následne odôvodnili, prečo už nebolo potrebné dokazovať v konaní ďalšie skutočnosti podmieňujúce nárok žalobkyne na prevod vlastníctva k predmetnému priestoru.

22. Nemožno považovať za procesnú vadu konania skutočnosť, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že dovolací súd nehodnotil dôkazy a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa

jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku namietajúc, že odvolací súd postupoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou keď v otázke posúdenia povahy predmetného priestoru rešpektoval závery z iného súdneho konania, aj keď neboli pojaté do výroku súdneho rozhodnutia.

24. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 Civilného sporového poriadku.

25. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, sudy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

26. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku dovolací súd v súlade s vyššie uvedeným skúmal, či žalobkyňa v dovolaní identifikovala takú právnu otázku, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), či vymedzila jej podstatu a uviedla súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré vzhladla na nesprávnosť právneho riešenia odvolacieho súdu, a odvolací súd sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

27. Právny záver odvolacieho súdu, ktorý odôvodňoval potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, spočíval v posúdení existencie rozhodujúcej skutočnosti, či medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá nájomná zmluva, pričom dospel k záveru, že žalobkyňa existenciu takéhoto nájomného vzťahu nepreukázala. Poukazoval síce aj na ostatné podmienky, ktoré by museli byť splnené, aby mohlo dôjsť k prevodu bytu do vlastníctva nájomcu, avšak v prvom rade skúmal existenciu nájomného vzťahu založeného nájomnou zmluvou a nepreukázanie uzatvorenia nájomnej zmluvy predstavovalo nosný dôvod jeho rozhodnutia.

28. Žalobkyňa videla nesprávne právne posúdenie veci v tom, že odvolací súd v otázke posúdenia povahy predmetného priestoru rešpektoval závery z iného súdneho konania, aj keď neboli pojaté do výroku súdneho rozhodnutia. Dovolací súd vzhladom na uvedené musí konštatovať, že rozhodnutie odvolacieho súdu vôbec nezáviselo od vyriešenia otázky, akú povahu má predmetný priestor. Aj keby totiž sudy dospeli k záveru, že tento priestor je bytom, stále platil ich záver o tom, že žiadnu nájomnú zmluvu žalobkyňa so žalovaným neuzavrela. Na okraj ešte dovolací súd dodáva, že z rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že tento neprevzal bez ďalšieho právne závery z iného súdneho konania, ale

vyhodnotil ich vo vzťahu k dôkaznej situácii v tomto konaní a uzavrel, že neexistuje žiaden podklad na to, aby mohol dospieť k odlišnému posúdeniu otázky, či ide o byt alebo nebytový priestor.

29. Ako už dovolací súd uviedol, právny záver, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie, spočíval v posúdení existencie nájomného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným založeného nájomnou zmluvou. Právna otázka, ako ju vymedzila žalobkyňa vo svojom dovolaní, nepredstavovala otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

30. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu nemožno prijať iný záver, ako ten, že žalobkyňa uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku nevymedzila spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku; nenastolila, nepomenovala právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

31. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie vecí v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

32. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.